

Der findes ingen boghandel i landet. Dagen lang kan man i det regeringskontrollerede radio og tv høre og se, hvad man bør mene. Der udgives kun en statslig avis to gange om måneden, men dens oplag er meget lille, for ingen vil betale for at læse artikler, der er afskrifter af, hvad der har været sagt i radio og tv.

Omverdenen gør ikke meget. Selv om børnedødeligheden er blandt de 10 højeste i verden, er der ingen hjælpeorganisationer, der vil yde bistand til et land, der er så velhavende.

USA anslår en ny, venlig tone

For at kunne mødes med ligesindede uden at blive anholdt stiftede Marcial Abaga Barril for 15 år siden en privat organisation for unge. Dens formålsparagraf var meget udflydende og luftig. Men siden den blev godkendt, har han og de femten aktive medlemmer kunnet samles og drøfte, hvordan man bekæmper korrupsionen.

Ifølge præsidenten eksisterer korrupsion ikke, men en stribe internationale organisationer siger det stik modsatte. Landet rangerer blandt de 10 værste i verden på den seneste liste fra organisationen for anti-korrupsion, Transparency International.

Barril er en af de få frygtløse indbyggere, som tør sige noget til referat.

»Jeg er mange gange blevet anholdt, fængslet og pryglet med elkabler, og det var værre end døden,« siger han og tilføjer:

»Det er fornærmelse mod alle de fattige, hvad der sker her. Obiang er rigere end Ækvatorialguinea, og han betaler sig til alt – inklusive kirkens støtte. Han giver dem penge og biler, hvor der oven i købet står "Tak til Obiang" bag på.«

Det er forbudt private organisationer at modtage penge udefra; derfor mangler Barrils forening basale ting som telefon og ad-

gang til internet. Den eneste støtte består i, at han får rejse og ophold betalt af internationale organisationer, der bekæmper korrupsion, når de holder en konference i udlandet.

»Præsident Obama gør intet for at forbedre forholdene her. I det mindste burde han sende os en stærk ambassadør, der kan modsig Obiang og informere Washington om forholdene her,« siger Barril og henviser til den tidligere amerikanske ambassadør, som måtte flygte, efter at han i 1995 havde modtaget dødstrusler.

Ambassaden blev først genåbnet 12 år senere med en stab, der havde den anden måde at beskrive situationen. WikiLeaks har offentliggjort en indberetning fra 2009 fra ambassadøren til Udenrigsministeriet i Washington:

»Over 30 pct. af vores importerede olie og gas kommer fra Guineabugten – mere end eksempelvis fra Mellemøsten,« noterer ambassadøren, som gør sit yderste for at tegne et positivt billede af »et af verdens mest isolerede og mindst forståede lande«, som »vedvarende fungerer under militær undtagelsestilstand«. Han betegner regimet som »et godgørende autoritært lederskab«.

Alt er kulisser

Præsident Obiang er i år formand for Den Afrikanske Union, fordi posten er underlagt en rotationsordning. Unionens første formand var oberst Muammar Gaddafi, og den blev grundlagt i hans fødeby, Sirte, i Libyen. Egentlig skulle topmødet i år have handlet om fremtiden for Afrikas ungdom, men det kom til at dreje sig om at hjælpe Gaddafi mod bombardementerne fra "de gamle kolonimagter" samt at nægte at følge begæringen fra Den Internationale Straffedomstol i Haag om at anholde ham. Og dette til trods for at 32 af deltagerne i topmødet havde

skrevet under på domstolens statutter. På samme måde har præsidenterne besluttet, at de heller ikke vil anholde Sudans præsident, Omar Al-Bashir, der er sigtet for folke- drab i Darfur. Unionen blev i 2002 stiftet som en erstatning for "Organisationen for Afrikansk Enhed", der blev anset for at være "de gamle diktatorers klub", men under præsident Obiangs lederskab ser navneskiftet ud til at have været overflødig. For at kunne huse sine 52 kolleger standsmæssigt i de to dage, det årlige topmøde varer, og hvor formanden er vært, lod Obiang opføre to luksushoteller til præsidenternes følge – Sofitel og Hilton med tilhørende golfbaner og marina – to kongrescentre samt 52 små paladser til hver af præsidenterne.

Hovedstaden blev forsynet med ny luft- havn, en sekssporet motorvej, og der blev anlagt fortove på hovedgaderne og opsat tusindvis af gadelamper, ikke alene *Made in China*, men også rejst af kinesiske arbejdere. På samme måde har indbyggerne måtte se på, at serbiske vejarbejdere har udvidet og asfalteret landevejene, ligesom egyptiske og tyrkiske bygningsarbejdere har opført futuristisk designede højhuse i glas og stål. Det nye præsidentpalads har kineserne stået for.

Også alle fødevarer importeres, selv løg og æg fragtes hertil fra Cameroun, der ligger 40 km væk. Her findes intet bryggeri. Øl og sodavand kommer fra Spanien, Sydafrika, Holland; smør og gåseleverpostej fra Frankrig. Fra Danmark: Tulips dåseskinke.

Set gennem de tonede ruder på de 1.000 luksusbiler, som også blev importeret til topmødet, ligner Malabo en net, lille hovedstad.

»Men det hele er kulisser,« siger Marcial Abaga Barril og ser sig om.

»Der er kommet lys i gaderne, men der er hverken el eller vand inde i husene, og på sygehuset er der ingen medicin.«

Åbne kloakker flyder gennem slumkvartererne i midten af hovedstaden. Børnedødeligheden her er en af de højeste i verden.

Plácido Mico er den eneste oppositionspolitiker i landet. Han har været fængslet mange gange. Han kalder præsidenten for en af verdens værste diktatorer.

Marcial Abaga Barril blev pisket med elkabler, fordi han havde kritiseret styret.

Børnenes skoler blev lukket, da der skulle være afrikansk topmøde i Malebo.

Ækvatorialguinea

Befolkningen tæller omkring 700.000 indbyggere, hvoraf de fleste tilhører den romersk-katolske kirke. Men alle tal er usikre. Geografisk har landet samme struktur som Danmark: Størstedelen ligger på fastlandet og kaldes Río Muni, mens hovedstaden befinder sig på en ø. Der hører flere andre øer til, blandt dem den fjerne Annobón. Landet måler i alt 28,051 km².

På øen Bioko, hvor hovedstaden ligger, boede oprindeligt Bubliklanen. På fastlandet var det Fang-klanen, der dominerede.

Portugiseren Fernão do Pó opdagede i 1472 øen, som bar hans navn indtil for et halvt hundrede år siden. Portugiserne brugte øen som sidste station for slavehandelen på søvejen til Latinamerika.

I 1778 foretog portugiserne en byttehandel med spanierne, som med øen dels fik et fodfæste i Afrika og dels iværksatte en vigtig produktion af kakao. Under stormagtskonferencen i 1885 i Berlin, hvor Afrika blev opdelt, fik Spanien tildelt et stykke af fastlandet, som sammen med øen blev kaldt "Spansk Guinea".

I 1968 blev landet, som få år forinden havde fået sit nuværende navn, uafhængigt. Francisco Macías Nguema blev præsident. Han udråbte sig selv som hersker for livstid og forbød al opposition. En tredjedel af befolkningen blev tortureret ihjel, henrettet eller flygtede.

Nguemas nevø, Teodoro Obiang Nguema, tog magten i 1979 og lod onklen henrette. Præsident Obiang har siden ført en hård linje overfor presse og politikere i opposition, og han fik 95 pct. af stemmerne i 2009 ved et valg, der er stærkt omdiskuteret.

Naturressourcer: Olie, naturgas, tømmer, guld, fisk og uran. Landet er den fjerdestørste leverandør af råolie i Afrika efter Nigeria, Angola og Sudan. Indkomst ved udvinding af ca. 400.000 tønner råolie om dagen: 70 mia. kr. årligt.

Danmark har ingen diplomatiske relationer til landet, som gennem de seneste seks år ikke har villet modtage den danske ambassadør i Sydafrika, hvorunder Ækvatorialguinea sorterer.